

ZPRÁVY A OHLASY

Měsíčník novoměstského sboru

*Září
2026*

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM MĚSTĚ NA MORAVĚ

Ročník XXV.

Informace ze sboru

Akce ve sboru září 2026

13.9.	Od 9.30 – 16.00 100 let kostela v Blažkově
15.9.	9.30 – kavárnička – Japonsko – Leoš a Marta Pohankovi

Bohoslužby září

6.9. – Ondřej Ruml

13.9. – Daniel Ženatý - NM

Jan Keřkovský – Blažkov

20.9. – Debora Rumlová – pro malé i velké

27.9. – Ondřej Ruml

4.10. – Ondřej Ruml

Třech křížů novoměstských hudbou svěcení a povznesení

Na místech vysokých
nástroj varhanní sedí,
pro vznešenost tónů
stoupajících k nebi.

K umocnění jejich nádhery,
dobrá varhanice Katta,
na místa posvátná
do přírody je bere.

U Třech křížů
v osvětleném večerním přítmí,
pod dohledem měsíce
tajemnou hraje mši.

Je plná výkřiků proseb,
hříchů všech vyznávání
a božího oslavení,
dávné i dnešní víry
jejím hlasem vyzpívané.

Nesmírná klenba nebeská
čistí tóny, vzhůru je nese,
my, v mystickém vytržení
duchem vzlétáme vzhůru.

Jiří Hubáček

Léto ve sboru telegraficky

Pobytu v rakouských Alpách se zúčastnilo 57 členů a přátel sboru, počasí dobré, nálada taky, jen v noci horko v podkrovních

pokojích. Strava výborná, pobožnosti o odpočnutí, cesta tam i zpět bez problémů.

Tábor
pro děti – 15
dětí
především
prvního
stupně, 3
předškoláci, 2
vedoucí
konfirmandky
a 2 maminky a
2 faráři.

Počasí

příjemné, téma Ester, bohoslužby ve Svratouchu vydařené.

Pochozena Svratka a okolí. Několik klíšťat, pár odřených kolen a drobných viróz.

Bohoslužby
v létě – vícero hostů,
nejen z Brna, ale taky
z Klobouk, ale i
odjinud – z Hradce
Králové, Prahy. Dva
milí hosté za stolem

Páně a na kazatelně – Jan Mamula a Ivan Ryšavý.

Provoz v parku přiměřený – více dětí než vandalů, vos nemnoho, slimáků ještě méně. Po nějaké době pozorována v průběhu srpna veverka (zrzavá, tedy domácí), jak přebíhá Křenkovu ulici k nám do parku. A propos: v červnu v parku 14 dnů přebývali dva shetlandští poníci, vypomohli se sečením trávy (ta žel od začátku července už takřka neroste) a vzbudili pozornost nejen veřejnosti, ale také třeba i regionálního tisku. Díky sdružení Krajina!

V Lucembursku u Robotkových

Lucemburské velkovévodství je nám Čechům blíž nejméně z jednoho důvodu - kvůli našemu propojení skrze rod Lucemburků, který našemu státu dal mj. „největšího Čecha“ Karla IV. (Lucemburského). Asi každý tušíme něco o jeho otci Janovi a případně synech Václavovi a Zikmundovi. My novoměstí evangelíci máme ale ještě nejméně dva další dobré důvody proč k Lucembursku pociťovat ještě o něco bližší vztah. Nedaleko hlavního města Lucemburku totiž žijí hned dva členové našeho sboru. V květnu letošního roku jsme se za nimi vydali na návštěvu.

Noemi a Jan Robotkovi (maminka a syn) dlouhá léta patřili k oporám kazatelské stanice v Bystřici nad Pernštejnem. Noemi

pochází z farářské rodiny (Hrejsů), vystudovala na filosofické fakultě v Olomouci obor angličtina-ruština (byla tam mj. spolužačkou Josefa Jařaba, se kterým byla až do jeho nedávné smrti v kontaktu),

učila ve Velké Bíteši a přesně před 60 lety, v roce 1966 spolu se svým mužem, také učitelem, přesídlili nejen za bydlením do Bystřice a oba působili později zase na gymnáziu.

Po roce 1989 se sestra Noemi stala jednou z opor bystřické kazatelské stanice, presbyterkou sboru, aktivní účastnicí bohoslužeb i biblických hodin, varhanicí (snad jsem na nic nezapomněl). Spolu se synem Janem, poznamenaným od mala nemocí, obývali byt nedaleko sborového domu a jak už jsem psal, patřili oba k pravidelným účastníkům bohoslužeb.

Druhé její dítě, dcera Hana studovala klavírní hru v Brně a později v Paříži, aby se nakonec dostala až do Lucemburska, kde už žije takřka 20 let a učí na lucemburské konzervatoři. Do Lucemburska se za ní po několika letech přemýšlení nakonec v únoru minulého roku Noemi i Jan vydali. S mnohými u nás jsou nadále v kontaktu, během zimy pak vykrytalizoval plán, že bychom se za nimi vydali na návštěvu.

A tak se také po půli května stalo – po zhruba 10 hodinách cesty především po německých dálnicích jsme zazvonili v sestavě farář a čtyři ženy u bytového domu a byli přijati a strávili pak dva a půl dne v Lucembursku. To je sídlem mnoha evropských institucí a nejen proto (ale také pro rozvinuté bankovníctví) je to země s nejvyšší hrubým domácím produktem na světě. Bohatství je patrné na silnicích i jinde (prý ovšem zveličené tím, že v zemi pracuje hodně cizinců, kteří se podílejí na zvýšení výkonu ekonomicky, ale Lucemburčany nejsou). Služby fungují, nabídka pomoci starším a nemohoucím je oproti našim zvyklostem širší. Vesnice, kde žijí, bývala zemědělská, ještě asi před 50 lety, ale vzhledem k růstu počtu obyvatel i cen pozemků (na dohled od hlavního města) většina zemědělců svou půdu rozprodala na stavební parcely (naproti Robotkovým na statku hospodaří jeden z posledních, manželku si musel přivést z východní Asie, nikdo z místních sdílet osud hospodyně nechtěl).

Na druhý den nás dcera Hanka vzala na výlet do hlavního města Lucemburku. To bylo původně pevností, zajímavě rozprostřenou na kopcích nad řekou. Má asi 300 tisíc obyvatel a naše seznamování s ním jsme začali hned v centru první z položek byl hned evangelický kostel (jediný) v celém Lucembursku. Provedl nás tamější pan farář (tradičně jsou na sboru dva, ale nyní na něm působí sám). Samotné evangelictví i kostel mají zajímavou historii – lucemburský stát byl po výtce katolický, až za doby po napoleonských válkách se v hlavním městě usídlila vojenská jednotka tvořená z části také evangelíky z Německa a o ty mělo být pečováno právě v onom kostele. Přidalo se asi pár dalších evangelických obyvatel a sbor fungoval; pak však vojáci odešli a sbor i kostel spíš upadal. Až koncem 19. století došlo k tomu, že se na lucemburský trůn dostala dynastie z protestantského Nizozemí, což znamenalo, že sám

velkovévoda se stal členem sboru. Postaral se o nákladnou opravu
 kostela, nechal si vybudovat hned vedle stolu Páně svou vlastní
 galerii-lóži,
 do kostela
 prý
 pravidelně
 chodil (a
 dával předem
 vědět, pak se
 bohoslužby
 otevíraly
 jeho
 hymnou).
 Tento čas
 přízně

skončil za vlády jeho syna, který se se svou manželkou, katoličkou
 domluvil na tom, že jejich synové budou po otci protestanty, dcery
 pak po matce katoličky. K nevelké radosti evangelického sboru se
 vladařskému páru narodilo šest dcer a tím pádem slavná éra
 evangelictví v Lucembursku pominula. Nadále však bylo zachováno,
 že i další vládcové a vládkyně jsou strážci evangelického sboru a
 kostela, jak už bylo řečeno jediného v celém Lucembursku a občas do
 evangelického kostela zavítají. Sbor má dva faráře, je vlastně
 (podobně jako celé Lucembursko) trojjazyčné – část bohoslužeb se
 vede v němčině, část ve francouzštině a něco také v lucemburštině. I
 v Lucemburku prožívají leccos podobného jako my – krom jiného
 taky odluku církví od státu. Ta dopadla především na katolickou
 církev, ale také přinesla i evangelíkům nejistotu – až skončí současný
 farář, ten další už bude placen z prostředků církve, nikoli státu
 (poslední zpráva z evangelického Lucemburska zněla, že se nějak
 podařilo získat podporu státu i pro druhé farářské místo).

Pak jsme se dostali do lucemburské katedrály, kde krom jiného
 spočívá tělo „slepého krále“ neboli „našeho“ Jana Lucemburského. A
 pak jsme ještě viděli kus hlavního města, část výpravy i z výšky
 vyhlídkového výtahu. Po krátké návštěvě u Robotkových jsme se
 vydali na krátkou procházku podél řeky Mosaly a jejích vyhlášených

vinic. A večer už strávili doma spolu s Robotkovými a kočkou Lízou, která také přesun na západ dobře zvládla.

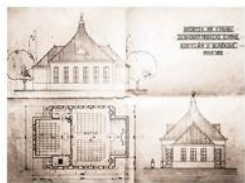
Druhý
den jsme se
vydali do
Echternachu,
města na
hranici
s Německem,
Vlastní dějiny
města jsou
spojeny s
anglosaským
mnichem
Willibrordem,
který město
roku 698

založil. O dva roky později pak na místě, kde stojí bazilika Sv. Petra a Pavla, byl postaven klášter. Lucembursko jsme navštívili v týdně před svatodušními svátky, a tak jsme těsně minuli slavnost, která se ve městě odehrává, totiž tzv. skákavé procesí, kdy lidé přicházejí k bazilice z různých směrů jednoduchým tanečním krokem (tradice je doložená od roku 1497). Prošli jsme se ještě kolem nádrže za městem, poobědvali a s částí výpravy pak prošli ještě skalami. A stihli ještě jeden hrad. Krajina se mi zdála podobná té naší – zvlněná do výšky zhruba 700-800 metrů nad mořem. Ovšem zelenější a klima teplejší a vlhčí („lucemburské“ počasí je prý příslovečně deštivé). Večer jsme ještě strávili společně a ve čtvrtek ráno jsme se rozzehnali s vděčností za setkání a za pohostinnost.

P.S. 26. srpna 2026 uplynulo 680 let od bitvy u Kresčaku a smrti „slepého krále“ Jana Lucemburského

Ondřej Ruml

*Oslava
výročí*

100 let kostela v Blažkově v neděli 13. září 2026

DOPolední PROGRAM:

- 9:30 Bohoslužby s večerí Páně – vede a káže
Jan Keřkovský, zpívá smíšený pěvecký sbor
Mimochodem pod vedením Marka Peňáze
- 11:00 Občerstvení u kostela
- 11:30 Úvodní slovo k výstavě o historii blažkovského
kostela – Jan Vondra
- 11:45 Koncert – Simeon Hána – biblické a jiné písně
- 12:30 Oběd v kulturním domě

ODPOLEDNÍ PROGRAM U KOSTELA:

- 14:00 Mikro-Teatro – Když na podzim
vlaštovičky
- 15:00 Komentovaná prohlídka výstavy
o historii Blažkova a kostela –
Jan Vondra
- 15:00 Koncert skupiny Ležíš
- 16:00 Závěrečné slovo

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV EVANGELICKÁ
FARNÍ SBOR V NOVÉM HĚSTĚ NA MORAVĚ

Prosíme, abyste se předem (do pondělí 7. září) přihlásili
k účasti z důvodu zajištění obědů a dalších organizačních
záležitostí. Odkaz najdete na nmnm.evangelnet.cz nebo
přímo na uvedeném QR kódu:

Výstava

Od začátku prázdnin do 13. září vždy v neděli 9:00–11:00 bude
v blažkovském kostele ke shlédnutí výstava, která přiblíží jeho
historii a okolnosti jeho vzniku. Autorem výstavy je Jan Vondra.

NOC LITERATURY

středa 16. 9. 2026
od 18 hodin

Nové Město
na Moravě

NOC LITERATURY

Nové Město na Moravě
středa 16. 9. 2026

**PIVOVAR HEJKAL,
ŽDÁRSKÁ 48**

čte Míra Korbička

Anita Moskářová: Kotviště

(Host, 2024, překlad Veronika Erdélyiová)
Ve světě, kde země fyzicky připoutává lidi k rodnému místu a kde mohou putovat, obchodovat a vládnout pouze těhotné ženy, si tři výjimeční jedinci hledají cestu, jak se z tohoto zřízení ovládaného ženami vymanit.

**OFICÍNA BÝVALÉ LÉKÁRNY,
VRATISLAVOVO NÁM. 119**

čte Radim Zedka

Jordan Slavejkov:

Sváteční rodina

(Runa, 2026, překlad Jan Machej)

Kniha o hluboké, až obsedantní lásce živého k již zemřelému. Povídky odehrávající se v jedné z nejzaostalejších oblastí Bulharska vyprávějí o bolesti v krutém světě, ale i nepatrné naději, kterou zřídka nacházíme, a přitom tolik potřebujeme.

**SKI MUZEUM SLONEK,
SOŠKOVA 230**

čte Klára Kazlepková

Zoška Papužanka: Koukol

(Kniha Zlín, 2026, překlad Jarmila Horáková)

Návrat k dětství a prázdninám na venkově zní idyllicky. Ale není to jen iluze? Jedenáctiletá vyprávěčka se pokouší zorientovat v komplikovaných rodinných vztazích. Naše vzpomínky jsou trochu jako koukol: na první pohled krásné květy mají jedovatá semena.

**ARCHITEKTONICKÉ STUDIO,
MASARYKOVA 208**

čte Marie Nosková

Lara Taveirne: Můj bratr Wolf

(Kontrast, 2026, překlad Blanka Konečná)
Nejmladší autorčin bratr za sebou v osmácti letech zabouchl dvě studentského pokoje a už o sobě nedal vědět. O půl roku později bylo jeho tělo bez života nalezeno v lese v Laponsku. Pod oblečením kriminalisté objevili deník, zprávu o jeho poslední cestě za polární září.

**PROVOZOVNA VOPI,
NÁDRAŽNÍ 1354**

čte Kevin Vollebregt

Jacob Sundberg:

Dáme Vám vědět

(Malvern, 2025, překlad Dominika Rýparová)

Na které straně stolu sedí větší blázen? Pracovní pohovory dokážou měnit životy. Anebo je také úplně zničit. Humorná povídka o rasismu schovaném za politickou korektností.

Objevte zajímavé prostory a poslechněte si v podání talentovaných předčítačů ukázky z toho nejlepšího, co může současná evropská próza nabídnout.

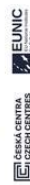
**Čtení vždy v 18:00,
18:30, 19:00, 19:30,
20:00 a 20:30.**

**Samí si volíte trasu,
čte se paralelně na
všech lokalitách.**

Mapa míst on-line →

Organizuje:

Ve spolupráci:

Hlavní mediální partner:

Partneri:

Lokální partneri:

nocliteratury.cz

Více informací na: www.lysina.cz

Rady Maxe Hubera

Rady Maxe Hubera pro ne-všední dny (z kázání Miroslava Heryána): Říci dobré slovo. – Povzbudit nemocného. – Trochu pomoci. – Zatelefonovat někomu, abychom ho potěšili. – Nezapomenout na něčí narozenin. – Opatrně zavírat dveře. – Vymyslet si pro někoho malý dárek. – Dát někomu dobrou radu. – Napsat dopis druhému pro radost. – Nepřipomínat vinu, která byla odpuštěna. – Uznat to dobré, co udělal ten druhý. Být solidární s tím, kdo byl pokořen. – Žertovat s dětmi. – Mít účast s tím, kdo je smutný. – Trpělivě mluvit s netrpělivými. – Lecco umět přehlédnout. – Pro všechno si udělat čas. – A ve všem prokazovat lásku.

A modlitba faráře Heryána z ledna 1975: Otče nebeský: Vyznáváme, že mezi námi jsou překážky, které navršil náš hřích a které nedovedeme odstranit. Ale tvůj Syn je dokázal překročit a ujal se zapomenutých a zavržených lidí. Pomož nám jít jeho cestou a pochopit, že to ty sám nás stavíš do cesty lidí potřebné, abychom v nich objevili své bratry, tobě milé a vzácné.

Ukaž nám, jak bezcenné a nevýznamné jsou rozdíly, které jsme si mezi sebou nadělali. Pomož nám pochopit, jak jsme na tebe i na sebe odkázáni, a podle toho lidsky a ohleduplně jednat. Vyprošujeme tvou pomoc lidem nemocným, lidem trpícím a opuštěným, lidem všelijak ohroženým. Probouzej v nás i v jiných lidech pro naše potřebné bližní pravé pochopení. Amen

Výzva

Za pár let mi bude osmdesát, už by mi mohlo být jedno, co se ve světě děje. Ale není, válka na Ukrajině je hrozná. Nemůžu se na ty hrůzy ani v TV dívat. Jak může jeden stát vojensky napadnout druhý stát? A ještě k tomu v Evropě? V této moderní době, v 21. století?

Chci lidem na Ukrajině pomoci. Psal jsem několika organizacím, které ve světě pomáhají, ale asi mi poslali něco špatně, nebo to neumím vyplnit, nešlo to. Už to zkoušet nebudu.

Řekl jsem to bratru faráři Ženatému, když jsem se s ním potkal. Řekl mi, že má kontakt na ukrajinského vojáka, evangelíka, který je na frontě celou dobu války. A že už našel způsob, jak mu posílat peníze přímo na frontu, aby mu nějak pomohl. A jde to poslat bez velkých poplatků, které si banky berou.

Tak jsem se rozhodl a posílám jako pomoc na frontu každý měsíc 500 Kč. Byl bych moc rád, kdybyste se ke mně přidali. Bližší informace vám určitě řekne farář Ženatý.

Promiňte, že neuvedu své jméno nechci na sebe obracet pozornost.

K.

Nevyžádané rukopisy se nevracejí. Do příspěvků není obsahově zasahováno. Názory autorů příspěvků nejsou vždy totožné s názory redakce nebo Farního sboru ČCE v Novém Město na Moravě. Za obsah jednotlivých příspěvků odpovídají jejich autoři.

©Zprávy a ohlasy

Měsíčník novoměstského sboru ČCE

Pro vnitřní potřebu vydává:

Farní sbor Českobratrské církve evangelické

Křenkova 151

592 31 Nové Město na Moravě

tel. 566 616 244, IČ 43378854

e-mail: nmm@evangnet.cz

Číslo sborového účtu: 253070437/0600

K tisku připravil Slávek Žilka – e-mail: slavek.zilka@atlas.cz